

Autoriaus žodis

„Blogio medžioklė“ — dešimtas trilerių apie Robertą Hanterį serijos romanas, taip pat ir pirmas mano parašytas knygos tęsinys. Tai antroji knygos „Pragaištingas sprendimas“ dalis. Visas kitas serijos knygas galima skaityti atskirai, nes jų siužetai nesusiję. Rekomenduočiau perskaityti ir „Pragaištingą sprendimą“ — taip geriau suprasite Hanterio ir Liusjeno istoriją.

*

Romanuose kiek įmanoma stengiuosi aprašyti tikrai egzistuojančias vietas — ne tik Los Andželo apylinkėse, bet ir visur, kur veiksmas nuneša Hanterį su Garsija, tad dabar privalau atsiprašyti: leidau sau sukurti kelis pastatus ir kelias vietas Jungtinėse Amerikos Valstijose, derančius prie „Blogio medžioklės“ siužeto.

Taip pat manau esąs skolingas atsiprašymą už tai, kad šiame romane kiek pakeičiau siužetą. Ankstesnėje knygoje „Mirusiųjų galerija“ skaitytojams leidau žvilgtelėti, kas vyks kitame romane. „Mirusiųjų galerija“ baigiasi apytiksliai „Blogio medžioklės“ pirmuoju skyriumi. Pradėjęs rašyti šį romaną ir iš naujo panauginėjęs skyrių, nusprendžiau įvadinei scenai suteikti daugiau

įtampos ir paveikumo. Taigi šio romano įvadinis skyrius kiek skiriasi nuo paskutinio „Mirusiųjų galerijos“ skyriaus. Pakeistas ir veikėjo vardas. Prašau už tai atleisti.

*Šis romanas skirtas visiems skaitytojams
plačiajame pasaulyje už neįkainojamą
daugelio metų paramą.*

Iš visos širdies jums dėkoju.

Tą rytą dėl sugedusio sunkvežimio, iš dalies užblokavusio įvažiavimą į 58-ąjį kelią, Džordanas Viveris maždaug keturiolika kilometrų nuo namų iki darbo važiavo lygiai dvidešimt aštuonias minutes ir trisdešimt vieną sekundę; apie dvylika minučių ilgiau nei įprastai. Automobiliui pastatyti ir nueiti iki tarnybinių patalpų durų pririekė dar minutės ir dvidešimt dviejų sekundžių. Saugos patikra, registracija, krepšio pasidėjimas į spintelę ir trumpas apsilankymas tualete pridėjo dar aštuonias minutes ir keturiasdešimt devynias sekundes. Darbuotojų kavinėje pasičiuopdamas puodelį kavos ir galiausiai pasukdamas ilgu L formos vakarų sparno koridoriumi, vedančiu į darbo vietą, užtruko dar minutę ir dvidešimt septynias sekundes. Vadinasi, Džordanas Viveris, Li maksimalaus saugumo federalinio kalėjimo Virdžinijoje ligoninės sargybinis, siaubingiausias gyvenimo įvykius patyrė lygiai po keturiasdešimties minučių ir devynių sekundžių nuo to laiko, kai išžengė pro namų duris.

Koridoriuje sukdamas už kampo ir nukreipdamas žvilgsnį į kvadratinės formos kontrolės postą Viveris pajuto, kaip sugniaužia gerklę, o krūtinėje ima sparčiau plakti širdis. Darbo vieta, supama didelių kulkoms atsparaus stiklo langų, niekada nelikdavo be priežiūros, bet dabar Viveris ten nieko nematė, — pirmasis nerimą sukėlęs faktas. Antrasis — įsilaužimams atsparios kontrolės posto durys buvo atlapotos; taisyklės griežtai draudė duris palikti atviras. Viveriui stuburu nuvilnijo stiprus baimės virpuly, iš rankos iškrito kavos puodelis ir vyras ėmė melstis, kad tai, ką mato, tebūtų tik bausis sapnas. Tikrą siaubą sukėlė ant langų pastebėti kraujo lašai ir brėžiai.

— Ne, ne, ne!..

Viveris vis garsiau šaukė. Kiek įkabindamas pasileido bėgti. Sulig kiekvienu žingsniu į dešinę klubą trunkėsi ir skimbčiojo

didžiulis prie diržo prikabintas raktų ryšulys. Valdymo stoties duris pasiekė lygiai per keturias sekundes. Košmaras virto realybe.

Kulkoms atsparaus aptvaro viduryje didžiuliame kraujo klane ant grindų gulėjo sargybinių Vargaso ir Beitso kūnai. Abiejų galvos buvo keistai persuktos, per visą kaklą ėjo storos, šiurkščios žaizdos, kažkuo buvo perrėžtos Jungo venos, miego arterijos ir net skydliaukių kremzlės.

— Šūdas!

Kitoje patalpos pusėje priešais du sargybinius gulėjo slaugytojas Frenkas Vilsonas — dvidešimt ketverių metų azijiečių kilmės amerikietis, neseniai baigęs Norfolko Senosios Dominijos universitetą. Jo beformis kūnas buvo susmukęs ant sukamosios kėdės. Gerklė perrėžta nuožmiai, stebuklas, kad galva dar laikėsi nenukritus. Kitaip nei Vargaso ir Beitso, Vilsono akys buvo plačiai atmerktos, atrodė sklidinios siaubo. Jo galva buvo pakreipta taip, kad, regis, žvelgdamas į Viverį, net miręs maldaavo pagalbos. Visi trys vyrai buvo nurengti, palikti tik su apatiniais. Sargybinių ginklai taip pat pradingę.

— Jėzau Kristau! Kas, po velnių, čia atsitiko?

Sutrikusiam ir sukrėstam Viveriui teko perlipti Vargaso palaikus — tik taip galėjo pasiekti pagrindinį valdymo pultą ir jame įtaisytą aliarmo mygtuką. Vožus į jį dešinės rankos delnu tylą akimirksniu perrėžė kurtinantis sirenų kauksmas.

Kalėjimo vakarinio sparno ligoninėje buvo aštuonios medicininei priežiūrai pritaikytos vienutės. Kasdienėje ataskaitoje užfiksuota, kad nakčiai čia buvo likęs tik vienas pacientas. Kalinys įkurdintas pirmoje ligoninės vienutėje. Viverio akys akimirksniu šovė į krauju aptaškytus ekranus aukščiau centrinio pulto. Tiksliau, į ekraną toliau kairėje — į pirmąją vienutę.

Ši buvo tuščia, durys plačiai atlapotos.

— Šūdas! Šūdas! Šūdas!

Viveris pajuto, kaip linksta kojos. Devynerius ilgus metus dirbo Li federalinio kalėjimo ligoninės sargybiniu. Per tą laiką nė vienam kaliniui nepavyko pasprukti.

— Šūdas! — iš visos gerklės šaukė Viveris. — Kaip, po velnių, tai nutiko?

Jo žvilgsnis dar kartą nuslydo kontrolės posto patalpa. Niekada gyvenime nebuvo regėjęs tiek kraujo. Nors darbas maksimalaus saugumo kalėjime buvo pavojingas, dar nėra tekę čia prarasti kolegų.

— Šūūūūūūdas!

Staiga Viveris stabtelėjo. Smegenys užfiksavo kažką, ką iki šiol vyras buvo pražiopsojęs.

Pravirame stalčiuje mirksėjo neryški balta švieselė.

— Po velnių, kas per...

Viveriui vėl teko peržengti Vargaso kūną. Dešinė koja slystelėjo giliame kraujo klane, plytinčiame ant linoleumo, rankos instinktyviai šovė į priekį, beviltiškai bandė ko nors nusitverti. Kairė ranka tuščiai mostelėjo, bet dešinė sugriebė pravirą stalčių, kurio gilumoje mirksėjo švieselė. Bandant atgauti pusiausvyrą pėda vėl slystelėjo. Viveris tvirčiau įsikibo į stalčių ir jį truktelėjo.

Net per kaukiančias sirenas atidaromame stalčiuje vyras išgirdo keistą *klikt*.

Tai buvo paskutinis jo išgirstas garsas; sargybinio kaukolė akimirksniu pavirto kraujo, kaulų ir pilkosios medžiagos koše.

2

Nacionalinis smurtinių nusikaltimų analizės centras (NSNAC) — specialus FTB departamentas, pasiūlytas įkurti 1981-aisiais ir oficialiai įsteigtas 1984-ųjų birželį. Jo paskirtis —

teikti paramą teisėsaugos organams, susidūrusiems su neįprastais ar pasikartojančiais smurtiniais nusikaltimais. Pagalbą teikdavo ne tik JAV, bet ir visame pasaulyje.

NSNAC vadovas Adrianas Kenedis koordinavo didumą skyriaus tyrimų. Jis darbuodavosi arba FTB mokymų akademijoje netoli Kvantiko miesto Virdžinijoje, arba erdviame biure viršutiniame Dž. Edgaro Huverio pastato aukšte šiaurės vakarų Vašingtone. Kaip tyčia tą rytą, kai kišenėje suskambo mobilusis telefonas, Kenedis buvo visai kitur — atskrido į Los Andželą užbaigti jungtinio FTB ir Los Andželo policijos departamento (LAPD) serijinių žmogžudysčių tyrimo.

— Specialiojo agento Lario Viljamso laidotuvės — po dviejų dienų, — pranešė Kenedis, kreipdamasis į LAPD detektyvus Robertą Hanterį ir Karlosą Garsiją. Iš prigimties kimus balsas, dar labiau gergždžiantis po kelių rūkymo dešimtmečių, atrodė nuvargęs. — Laidos Vašingtone. Pamaniau, kad turiu jums pranešti. Gal galėsite atvykti.

— Viską suderinsime ir dalyvausime, — užtikrino Hante-ris. Jo balsas taip pat išdavė nuovargį, o tamsūs maišeliai po akimis bylojo, kiek mažai pastarosiomis paromis miegojo.

Garsija pritardamas linktelėjo.

— Būtinai dalyvausime. Specialusis agentas Viljamsas buvo puikus pareigūnas.

— Vienas geriausių, — liūdesio persmelktu balsu patvirtino Kenedis. — Taip pat nuostabus draugas.

— Buvo garbė su juo dirbti, — pridūrė Hanteris.

Kenedis stabtelėjo. Žvelgė į tolį nesufokusuotu žvilgsniu, tartum kažką apgalvodamas. Būtent tada pajuto švarko kišenėje vibruojant darbinį mobilųjį telefoną. Kilstelėjęs kairį smilių paprašė detektyvų minutėlę luktelėti ir priglaudė telefoną prie ausies.

— Adrianas Kenedis, — atsiliepė NSNAC direktorius.

Kelias akimirkas tik klausėsi. Po poros sekundžių Kenedžio veide atsispindėjo sutrikimas. Dar po dviejų sutrikimą pakaitė nuoširdi nuostaba. Galiausiai žmogus atrodė ištiktas šoko.

— Ką turite omenyje *jo nebėra*?

Išgirdę šiuos žodžius Hanteris su Garsija pasisuko į Kenedį.

— Kada tai nutiko? — Kenedžio balsas net kiek virptelėjo.

— Kas vyksta? — žvelgdamas į direktorių pasiteiravo susiraukęs Garsija.

Kenedis mostelėjo prašydamas detektyvus palūkėti.

— Kaip, po velnių, toks dalykas apskritai įmanomas? — Kenedis gūžtelėjo pečiais. Jaudulys balse greitai virto pykčiu. — Pataisykite mane, jei klystu, bet ar jis neturėjo kalėti *maksimalaus saugumo* kalėjime?

...

— Kokiu būdu kalinys, uždarytas maksimalaus saugumo federaliniame kalėjime, sugebėjo taip lengvai pasprukti iš patikimai saugomo pastato, praeiti pro kalėjimo teritorijos vartus ir nekliudomas ištrūkti į laisvę? Ne kalėjimas, o kažkoks cirkas!

...

— Atleiskite, kur buvo perkeltas? — sekundės dalelę įsiutusios Kenedžio akys sutiko nerimą išduodantį Hanterio žvilgsnį.

...

— Vis tiek apsauga turėjo... — Kenedis nutilo įpusėjęs sakinį. — *Kiek* sargybinių nužudė?

Išgirdęs atsakymą Kenedis pridėjo ranką prie galvos ir pradėjo nykščiu bei smiliumi masažuoti smilkinius.

— Spąstai valdymo pulte? — Kenedis išplėtė akis. — Kaip jis sugebėjo paspėti spąstus valdymo pulte? Su kuo?

...

— Kaip, po perkūnais, jis gavo?.. — Kenedis vėl nutilo. Galiausiai susivokė, kad dabar visi tie „kaip“ jau nebeturi jokios

reikšmės. — Gerai. Noriu, kad akimirksniu visos šalies mastu būtų išplatintas saugos pranešimas, — įsakė NSNAC direktorius. — Kartoju: *akimirksniu*. Ar aiškiai kalbu? Tegu žinią gauna visi teisėsaugos organų departamentai ir stotys, nesvarbu, kokio dydžio. Į šį reikalą turi įsitraukti visi... visi. Be to, prašyčiau informuoti Teisingumo departamentą, kad bėglį kartu su JAV maršalų tarnyba medžios ir FTB, supratote? Jie nieiškos vieni, — Kenedis įsitarščiaęs įkvėpė. — Ir noriu sužinoti kalėjimo viršininko pavardę. Kas nors privalo atsakyti už tokį aplaidumą. Galime lažintis iš... Yra daugiau? Kokios informacijos dar gali būti?

Kenedis klausėsi dar dešimt ar penkiolika sekundžių.

— Pala, pala, — nutraukė pašnekovą. — Dar pakartokite. Atsikvėpkite, nurimkite ir pakartokite, ką dabar pasakėte, tik šįkart pamažu.

Kenedis žvilgtelėjo į Hanterį. Išraiška vėl pasikeitė — šįkart ji tapo skausminga.

— Ar esate tuo įsitikinęs? — pasiteiravo pašnekovo. — Gerai, — balse girdėjosi nusivylimas. — Dabar pat atsiųskite patvirtinančią nuotrauką, ar girdite mane?

...

— Taip, dabar pat.

Kenedis nutraukė pokalbį. Atrodė, kad iš visų jėgų stengiasi nesviesti telefono į sieną. Dar kartą giliai įkvėpė ir kaip galėdamas ilgiau sulaukė orą plaučiuose.

— Kas vyksta, Adrianai? — rūpesčio persmelktu balsu pasiteiravo Hanteris.

Jokio atsakymo.

— Adrianai, — vėl kreipėsi kolega, — po velnių, kas čia dedasi?

Galiausiai Kenedis atsigręžė į detektyvą. Žvelgė tuščiomis, rodos, nieko nesuvokiančiomis akimis. NSNAC direktoriaus

žvilgsnyje Hanteris pastebėjo dar kai ką. Emociją, kurios kol kas dar neįstengė įvardyti.

— Jis pabėgo, Robertai, — galiausiai atsakė Kenedis. — Paspruko. Išėjo iš maksimalaus saugumo federalinio kalėjimo taip ramiai, tarsi jo niekas nesaugotų. Nužudė tris sargybinius ir du ligoninės slaugytojus.

— Kas paspruko? — nesuprato Garsija. Veidą tarsi kaukė iškreipė sutrikimas. — Žinau, kad turite omenyje ne ką tik sugautą žudiką. — Žvelgdamas į Hanterį partneris papurtė galvą. — Jis dar nenuteistas, vadinasi, nebuvo atsidūręs maksimalaus saugumo kalėjime, nors neabejoju, kad ten nukeliaus.

— Ne, ne ką tik sučiuptas žudikas, — patvirtino Kenedis.

— Tai apie ką kalbame? — spyrėsi Garsija.

Kenedžio akys ir vėl nuslydo į Hanterį. Tai, ko detektyvui nesisekė jo žvilgsnyje atpažinti prieš kelias sekundes, vis dar atsispindėjo Kenedžio akyse. Šįkart Hanteris jose perskaitė lyg atverstoje knygoje. Žvilgsnis buvo apgailestaujantis, tartum sakantis *užjaučiu*.

Hanteris pajuto, kaip sugniaužia skrandį. Jam neberekėjo pasitikslinti. Jau žinojo, kokį vardą Kenedis tuoj ištars.

Tuo tarpu Garsija nė nenumanė, apie ką kalba NSNAC direktorius, bet aiškiai pastebėjo nebylų Kenedžio ir savo porininko komunikavimą.

— Kas paspruko? — vėl paspaudė jis.

— Liusjenas, — galiausiai atskleidė Kenedis.

Hanteris užsimerkė ir skausmingai atsiduso.

— Liusjenas? — pakartojo Garsija. Akys šokčiojo nuo partnerio prie Kenedžio. — Kas tas Liusjenas?

Hanteris vėl atsimerkė, bet nieko neatsakė. Patikslino Kenedis:

— Liusjenas Folteris.

Balsu tariant šį vardą laikysenoje atsispindėjo neviltis.

Garsija niekada nebuvo matęs savo porininko tokio, kaip tą akimirką. Jei gerai jo nepažinotų, galėtų prisiekti, kad Hanteris atrodo išsigandęs.

— Kas, po velnių, tas Liusjenas Folteris?

3

Robertas Hanteris, vienturtis vaikas šeimoje, augo Komp-tone, skurdžiame pietų Los Andželo rajone. Kai jam buvo vos septyneri, mama pralaimėjo kovą su vėžiu. Tėvas antrą kartą nevedė. Siekdamas deramai užauginti vaiką ir kad sūnus nejaustų didelių nepriteklių, įsidarbino dviejose darbovietėse. O to berniuko smegenys veikė geriau nei daugumos vaikų. Robertas buvo itin sumanus.

Kad vaikas išskirtinis, visi matė. Mokytis berniukui niekada nebuvo sunku. Priešingai, Robertui Hanteriui mokykla žadino tokį nuobodulį bei irzulį, kad per mažiau nei du mėnesius išėjęs visą šeštos klasės programą, neturėdamas kuo užsiimti, galvon susidėjo septintos, aštuntos ir devintos klasės vadovėlių medžiagą. Nieko nuostabaus, kad tokie pasiekimai patraukė mokyklos direktoriaus dėmesį. Šis, pasitaręs su Hanterio tėvu, susisiekė su Mirmanų gabių vaikų mokykla, įsikūrusia Malholando kelyje, šiaurės vakarų Los Andžele. Puikiai susitvarkiusiam su akademiniiais ir psichologiniais testais, Hanteriui buvo pasiūlyta vieta Mirmanų mokyklos aštuntoje klasėje. Tuo metu jam buvo vos dvylika.

Keturiolikos Hanteris jau buvo įveikęs gabių vaikų mokyklos anglų kalbos, istorijos, biologijos, matematikos ir chemijos kursus. Ketveri mokslo metai susitraukė iki dvejų, ir penkio-likmetis vaikas su pagyrimu baigė mokyklą. Gavęs visų savo mokytojų rekomendacijas, Hanteris išimties tvarka buvo priim-

tas į Stanfordo universitetą, tuo metu siūliusį visoje Amerikoje pažangiausią psichologijos kursą.

Nors patrauklus jaunuolis, vis dėlto pernelyg liesas, labai jaunas ir keistokai apsirengęs Hanteris nebuvo populiarus tarp merginų, o priekabautojams tapo lengvu taikiniu. Nebuvo įspūdingo stoto, sportas jo netraukė. Mieliausiai laisvą laiką leisdavo bibliotekoje, neįtikėtinais sparčiais krimsdavo įvairiausias knygas. Būtent tuo metu jį sužavėjo kriminologijos pasaulis ir nusikaltėlių mąstymo procesas.

Universitete išlaikyti 4 balų vidurkį — aukščiausią įmanomą — buvo visai nesunku, bet gana greitai vaikinui pabodo priekabiavimai, apsistumdymai ir pravardžiavimas „dantų krapštuku“. Pasinaudojęs draugo patarimu Hanteris nusprendė užsirašyti į sporto klubą, pradėjo lankyti kovos menų treniruotes. Nors sportuodamas pavargdavo, Hanteris entuziastingai kaip profesionalus atletas laikėsi įsikibęs naujo hobia. Po metų tokio intensyvaus sportavimo rezultatai jau buvo aiškiai matyti. Kūnas įspūdingai išsipūtė. „Dantų krapštukas“ virto kultūristu. Mažiau nei per dvejus metus pelnė juodąjį karatė diržą. Priekabiavimai liovėsi, staiga dėmesį pradėjo demonstruoti merginos.

Devyniolikos Hanteris su pagyrimu baigė psichologijos studijas. Dvidešimt trejų įgijo nusikalstamos elgsenos analizės ir biopsichologijos srities daktaro laipsnį. Vieno iš profesorių dėka Hanterio baigiamasis doktorantūros darbas „Išplėstinis psichologinių elgesio modelių nusikalstamosiose veikose tyrimas“ tapo ir iki šiol išliko privalomas skaitinys FTB Akademijoje.

Prabėgus vos dviem savaitėms po daktaro laipsnio suteikimo visas Hanterio pasaulis dar kartą apvirto aukštyn kojomis.

Paskutinius trejus su puse metų jo tėvas dirbo apsaugininku Amerikos banko skyriuje Avalono bulvare. Per banko apipšimą buvo pašautas į krūtinę. Operacija mėginant išsaugoti

jam gyvybę truko kelias valandas, o paskui Hanterio tėvas pa-
niro į komą. Neliko ką daugiau daryti, tik laukti.

Hanteris sėdėjo šalia tėvo lovos ir stebėjo, kaip sulig kiek-
viena diena jis vis tolsta, o po dvylikos savaitių mirė. Šis lai-
kotarpis Hanterį labai pakeitė. Negalėjo mąstyti daugiau apie
nieką, tik apie kerštą. Kai policija prisipažino, kad įtariamojo
neturi, Hanteris suprato, kad tėvo žudikas taip ir nebus sučiuip-
tas. Pasijuto visiškai bejėgis. O tada apėmė įsiūtis. Po laidotuvių
Hanteris nusprendė, kad tyrinėti nusikaltėlių mąstymą negana.
Niekaip to neužtenka. Teks juos medžioti pačiam.

Įsiliejęs į policininkų gretas Hanteris žaibo greičiu kilo
karjeros laiptais. Tapo visų laikų jauniausiu LAPD detektyvu
ir netrukus buvo paskirtas į Specialiąją žmogžudysčių tyrimo
grupę (SŽTG) — elitinį Los Andželo policijos departamento
Apirplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus būrį, dirbantį išskirtinai
su serijinėmis, garsiomis žmogžudysčių bylomis, kurioms tirti
reikėjo įdėti daug darbo ir turėti atitinkamų žinių. Kalbant apie
žmogžudystes, Los Andželas — neeilinis šios planetos miestas.
Kažkodėl atrodo, kad jis traukte traukia, o gal net sudaro tin-
kamiausias sąlygas veistis išskirtiniams psichopatams. Dėl to
miesto valdžia ir Los Andželo policijos departamentas SŽTG
viduje sutelkė elitines pajėgas. Visos žmogžudystės, susijusios
su protu nesuvokiamu sadizmu ir agresija, LAPD buvo įvar-
dijamos kaip ypač žiaurūs nusikaltimai. Hanteris buvo LAPD
Ypač žiaurių nusikaltimų skyriaus vadovas. Čia dirbdamas re-
gėjo daugiau brutalių žmogžudysčių vaizdų nei kas nors kitas
visame policijos departamente per visą jo egzistavimo istoriją.
Jau niekas Hanterio nepriblokšdavo, neišgąsdindavo ir nešoki-
ruodavo. Štai kodėl Garsija šitai nustebo.

— Kas, po velnių, tas Liusjenas Folteris? — dar kartą pa-
klausė kolega.

Žvilgsnis vėl klajojo nuo Hanterio iki direktoriaus Kenedžio ir atgal.

Į tai niekas nereagavo.

— Robertai, — kreipėsi Garsija; šįkart jo balsas nuskambėjo kaip susierzinusio tėvo, barančio neklusnų vaiką. — Kas, po velnių, tas Liusjenas Folteris?

— Kaip paprasčiau apibūdinti...

Nors Hanteris pagaliau pažvelgė partneriui į akis, atsakė direktorius Kenedis. Balsas buvo dar niuresnis nei prieš kelias akimirkas.

— Liusjenas Folteris yra...

Garsija pasisuko į jį.

— ...žmogaus pavidalo blogis.

4

Kai direktorius Kenedis sulaukė skambučio, kuriuo jį informavo apie pabėgimą iš kalėjimo, Liusjenas Folteris jau buvo kirtęs Virdžinijos ir Tenesio valstijų ribą ir sparčiai artėjo prie Noksvilio miesto. Jo tikslas buvo pasislėpti nedidelėje medinėje trobelėje palei nuošalius pelkynus Luizianos pietuose. Vis dėlto Liusjenas suvokė, kad toliau bėgti būtų negerai. Suprato, kad kai Li maksimalaus saugumo kalėjime užkauks pavojaus sirena, bus informuoti FTB ir valstybės generalinis prokuroras. Veikiausiai ant kojų jau sukeltos JAV maršalų tarnybos pajėgos. Jo veido per ankstyvas rytas dar neparodė, nes dar turbūt nespėjo susizgribti, bet svarbūs naujausių žinių pranešimai, informuojantys apie jo pabėgimą, jau greitai pasklis eterio bangomis. Per pietus jo suėmimo metu daryta nuotrauka pasklis po visą šalį. Prieš leidžiantis į kelią būtina kardinaliai pakeisti

išvaizdą, o tam reikėjo šiek tiek apsipirkti. Tokiame dideliame mieste kaip Noksvilis visko ras nesunkiai. Tačiau pirmiausia — kas svarbiausia. Prieš pasiekiant Noksvilį reikėjo atsikratyti sidabrinio „Chevrolet Colorado“.

Pikapas priklausė kalėjimo sargybiniui Manueliui Varga-sui. Nužudęs vyrus ligoninės kontrolės poste Liusjenas susirin-ko jų drabužius, ginklus, pinigines ir automobilių raktelius. Kai sužinos apie pabėgimą, policininkai gana greitai susigaudys, kad Liusjenas pavogė sargybinio automobilį. Liusjenas buvo įsitikinęs, kad jau paskelbta „Chevrolet Colorado“ paieška. Šio automobilio dairysis visi šalies policininkai. Reikėjo kuo greičiau jo atsikratyti.

Liusjenui mąstant, ką dar galima padaryti, staiga nusišypsojo sėkmė: dešinėje pusėje artėjo poilsio aikštelė. Būdamas už maždaug dviejų šimtų metrų Liusjenas matė, kad ten stovi tik vienas automobilis — blizgantis juodas „Audi A6“, naujesnis modelis.

— O, sveiki, — pats sau sumurmėjo Liusjenas atsitiesdamas, sulėtindamas greitį ir nusukdamas į poilsio aikštelę. Artėdamas prie stovinčio automobilio pamatė vairuotojo vietoje telefonu kalbančią moterį. Šalia niekas nesėdėjo. Nebuvo ir vaikų ant galinės sėdynės.

— Tobula.

Liusjenas sustabdė automobilį už keturių stovėjimo vietų ir žvilgsniu skubiai patyrinėjo apylinkes. Akimis apmetė krūmus, dairydamsis „Audi“ keleivio, — gal įlindo nusišlapinti, — bet nieko nepastebėjo. Liusjenas nusišypsojo ir vėl įsistebeilijo į „Audi“ vairuotoją. Moteris sėdėjo iki galo uždariusi langus. Maždaug keturiasdešimties metų. Iš tokio atstumo Liusjenui atrodė, kad moteris nelabai graži. Smakras kiek per smailas, nosis per daug rieta. Juodi plaukai buvo trumpai tvarkingai apkirpti. Vilkėjo plonytę rudą odinę striukę.

Nenorėdamas pasirodyti įtartinas Liusjenas išlipo iš automobilio ir apsimetė tikrinantis vairuotojo pusės padangas. Kitas dvidešimt sekundžių iš tolo tyrinėjo moterį. Mobilųjį telefoną laikanti ranka užstojo burną, dėl to nepavyko suprasti, ką ji sako, bet veido išraiška, antakių judesiai ir kartkartėmis šmėkštelintys mostai sufleravo, kad ji su kažkuo ginčijasi.

Liusjenas apėjo pikapą tikrindamas kitos pusės padangas. Visą tą laiką akies krašteliu stebėjo, ar dar koks nors automobilis nelėtėja ir nesuka į poilsio aikštelę. Nieko. Vėl pažvelgęs į „Audi“ pamatė, kad moteris jau nebekalba telefonu. Sėdėjo užsimerkusi, nuleidusi galvą, užsikniaubusi ant vairo. Akivaizdu, kad ginčas telefonu baigėsi ne jos naudai.

Štai jo šansas.

Liusjenas nusibraukė nuo delnų dulkes, žvilgtelėjo į savo atspindį pikapo lange ir neskubėdamas prisiartinio prie automobilio.

Buvo metro ir aštuoniasdešimt penkių centimetrų ūgio. Pasilenkė taip, kad moteris matytų jo veidą.

— Atleiskite, ponია.

Liusjenas meistriškai mokėjo pamėgdžioti kitus asmenis. Galėjo prabilti bet koku balsu, su bet koku akcentu, bet kokia intonacija. Dabar prakalbo giliu, kone hipnotizuojamu aksominu balsu. Nepriekaištingai perteikė ištęstą Tenesio akcentą.

Moteris neatsimerkė, rankas ir galvą toliau spaudė prie vairo. Liusjenas pastebėjo, kad ant piršto vestuvinio žiedo nėra. Kiek įdubusi, kitokio atspalvio oda žymėjo tikslią vietą, kur jį mūvėdavo.

Moteris nieko neatsakė.

— Ponia? — pakartotojo Liusjenas.

Šįkart dešinės rankos smiliaus krumpliu pabeldė į langą.

Nors beldė tyliai, moterį išgąsdino. Pečiai pašoko aukšty, kūnas nepatogiai atsilošė atgal, jai užėmė kvapą. Išsigandusi

moteris galvą pasuko į kairę pusę. Ašarotos mėlynos akys sutiko tamsiai rudų Liusjeno akių žvilgsnį.

— Ar viskas gerai, ponias? — pasiteiravo jis.

Rūpestį jo balse atkartėjo žvilgsnis akyse.

— Ką? — nepraverdama lango paklausė dabar jau sutriku-
si moteris. Atrodė, kad ją suerzino nepažįstamasis.

— Labai atsiprašau, — žaviu, apgailestaujamu balsu kalbėjo Liusjenas. — Nenoriu kištis į svetimus reikalus, bet pastebėjau jus sukniubusią ant vairo, o dabar matau, kad verkėte. Tiesiog susirūpinau, ar viskas gerai. Ar gerai jaučiatės? Gal norėtumėte atsigerti ar dar ko nors?

Stojusioje tyloje moteris kelias sekundes tyrinėjo prie jos automobilio lango išdygusį nepažįstamąjį. Šis buvo neabejotinai patrauklus — aukštas, raumeningas, aukštais skruostikauliais, putliomis lūpomis ir stiprių kvadratinį smakru. Akys atrodė malonios, žvelgė tiriama. Moteris šį žvilgsnį tuoj pat susiejo su išmintimi ir patirtimi. Tamsiai rudi vyro plaukai dengė ausis, o barzda tanki, prižiūrėta.

Moters akys nuslydo nuo Liusjeno veido ir smigo į dra-
bužius. Vyras vilkėjo tamsiai mėlyną kariško stiliaus uniformą. Ant dešinės rankovės žasto srityje buvo prisiūta stambi emble-
ma, bet moteris neiššifravo, kas joje parašyta. Virš marškinių kišenės buvo dar vienas antsiuvas. Šiame parašyta: „M. Varga-
sas“. Vyro liemenį juosė storas juodas odinis diržas.

— Ar jūs policininkas? — moters žvilgsnį vis dar niaukė
sutrikimas ir abejonės.

Liusjenas sugalvojo, kaip ją priversti praverti langą. Baks-
telėjęs sau į ausį papurtė galvą, suprask, uždarytas langas ir nuo
greitkelio sklindantis triukšmas trukdo susišnekėti.

— Atleiskite, ką sakėte? — pasitikslino.

Suveikė, bet tik iš dalies. Moteris nuleido langą mažiau nei
iki pusės ir pakartojė klausimą.

Liusjenas droviai šyptelėjo.

— Ne, ne visai, ponias, — jis pasisuko taip, kad moteris įskaitytų, kas parašyta dešinės rankovės antsiuve. — Esu JAV federalinio kalėjimo sargybinis. Dirbu Li maksimalaus saugumo kalėjime. Dabar kaip tik baigėsi pamaina, — jis neleido įsiterpti. — O kodėl klausiate? Gal reikia pareigūnų pagalbos, ponias? Ar todėl sustojote šioje poilsio aikštelėje? Jei norite, galiu iš savo automobilio susisiekti radijo ryšiu, tada policija pasirodys greičiau nei paskambinus telefonu.

Liusjenas balsu ir veido išraiška demonstravo nuoširdų rūpestį, kad išblaškytų moters dvejones.

— Ne, — atsakė ji. — Policijos nereikia, ačiū, — jos balsas atrodė sielvartingas. — Čia pasukau, nes man paskambino, — ji gūžtelėjo pečiais. — Pokalbis nemalonus. Niekaip nesugebėčiau ir vairuoti, ir kalbėti, ir... verkti.

Liusjenas šyptelėjo dar nedemonstruota švelnia šypsena, tartum apdovanodamas už humoro jausmą, išlikusį per smarkiai įskaudinusius įvykius.

— Tikrai liūdna, ponias. Bet gal galėčiau kuo padėti? Gal norėtumėte vandens? Ar saldainio? Cukrus kartais naudingas. Visko turiu pikape, — jis nykščiu mostelėjo per dešinę petį.

Moteris iki galo nuleido langą ir vėl patyrinėjo Liusjeną. Tada jis suprato, jog ji jau silpniau saugosi, kad Liusjenas jau įstengtų prasibrautų. Aiškiai matė, kad moteriai jis nebeatrodo grėsmingas. Kodėl turėtų būti kitaip? Jis dailus, mandagus ir paslaugus. Pademonstravo, kad rūpinasi jos gerove. Tarnauja JAV federalinei valdžiai, dirba kalėjimo sargybinis ir ką tik pasisiūlė susisiekti su policija, jei jai to reikia.

Moteris kilstelėjo antakius.

— Šiuo metu man reikia šio to gerokai stipresnio už vandenį.

Liusjenas vėl šyptelėjo.

— Suprantu, ką turite omenyje. Deja, šiuo metu galiu pasiūlyti tik vandens... — jis nutilo ir pasikasė smakrą. — Ir dar cigaretę.

Liusjenas nerūkė — jau neberūkė, — bet pikapo daiktinėje matė porą cigarečių pakelių.

— Mečiau prieš dvejus metus, — palenkdamą galvą į šoną atsakė moteris. Akyse šmėkstelėjo mašlus žvilgsnis. — Bet žinote, ką? — tęsė ji. — Velniop. Mečiau tik norėdama pamaloninti tą neištikimą, nieko vertą šūdo gabalą, — ji gūžtelėjo pečiais. — Na, tegu jis eina po velnių. — Ji pažvelgė į Liusjeną. — Taip, cigaretė būtų šaunu.

— Puiku. Luktelėkite sekundėlę.

Liusjenas apsisuko ant kulno ir įveikė nedidelį atstumą nuo „Audi“ iki „Colorado“. Kišdamas ranką į daiktinę išgirdo, kaip už nugaros atsidaro ir vėl užsitrenkia „Audi“ durelės. Liusjenas užgniaužė šypsena, šiai nespėjus pasiekti lūpų. Atsigręžęs išvydo moterį, pasirėmusią į vairuotojo pusės dureles, žvelgiančią į tolį, priešinga kryptimi, nei užė greitkelis. Eidamas artyn Liusjenas atidarė pakelį, papurtęs ištraukė vieną cigaretę ir pasiūlė moteriai.

— Ačiū, — padėkojo ji, suspausdama cigaretę tarp lūpų.

Liusjenas taip pat vieną paėmė, tada abiem pridedė. Žinoma, pirmiausia jai.

Melancholiškai traukdama ilgą pirmą dūmą moteris užsimerkė ir kone aistringai atlošė galvą. Veide nušvito malonumo kupina išraiška. Malonumo, kurio ji ne savo noru buvo išsižadėjusi.

— O Dieve! — aiktelėjo žvelgdama į tarp pirštų spaudžiamą cigaretę. — Kaaaaaip gera.

Liusjenas taip pat patraukė dūmo, bet nieko neatsakė, tik neišsiduodamas kiek įdėmiau patyrinėjo jos veidą.

Moteris buvo maždaug metro ir šešiasdešimt septynių cen-

timetrų ūgio, apkūni. Profesionaliai atliktas manikiūras. Drabužiai ir batai iš dizainerių parduotuvių. Ant dešinio riešo segėjo trijų tūkstančių dolerių vertės „Omega Constellation“ laikrodį.

Liusjenas žvilgtelejo į greitkelį. Neatrodė, kad koks automobilis lėtintų greitį ketindamas sukti į poilsio aikštelę, bet vyras kuo puikiausiai žinojo, kad tampyti sėkmę už ūsų labai rizikinga. Toli gražu neketino tuo užsiimti.

— Taip, tikrai, — pritarė, apeidamas „Audi“ iš priekio. — Mečiau ir aš ne kartą, bet vėl grįžau prie to paties. Vis tiek visi mirsime, tiesa? Galima bent truputį pasimėgauti.

— Už tai ir surūkysiu.

Moteris dar kartą patraukė dūmo ir nužingsniavo pas Liusjeną.

Būtent to jis ir laukė. Dabar nuo greitkelio juos užstojo „Audi“.

Moteris pasirėmė į automobilio kapotą.

— Mano vardas Alisija, — prisistatė, ištiesdama ranką. — Alisija Kempbel.

— Malonu susipažinti, Alisija Kempbel, — atsiliepė vyriškis, paspausdamas moteriai ranką. — Mano vardas Liusjenas. Liusjenas Folteris.

Alisija, žvelgdama į priešais stovintį vyrą, susiraukė.

— Liusjenas Folteris? — netikėdama paklausė ir parodė į marškinių antsiuvą su vardu. — Tai kas tada M. Vargasas?

Liusjenas akimirką užsimerkė, tartum kažko savyje ieškodamas. Atsimerkė persimainęs. Kai vėl prabilo, balsas skambėjo ramiai tarsi dvasininko, bet Tenesio akcentas jau buvo pranykęs. Akys vėl grėžė jos akis. Tas žvilgsnis moterį išgąsdino.

— Ak, jis? — atsiliepė vyras. — Dėl Vargaso nesuk galvos. Jam šios uniformos nebeprireiks. Niekada nebeprireiks. — Jis mirktelejo Alisijai ir suspaudė jos ranką taip stipriai, kad mo-

teris jau nebegalėjo išsivaduoti. — Taip pat, kaip ir tau niekada nebeprireiks automobilio, Alisija...

5

— Liusjenas Folteris yra... žmogaus pavidalo blogis.

Atrodė, kad šie šeši direktoriaus Kenedžio žodžiai Hanterio ir Garsijos kabinete sutirština orą.

Garsija susidomėjęs pažvelgė į partnerį, bet Hanterio mintys, atrodė, klajojo visai kitur.

— *Žmogaus pavidalo blogis?* — pakartojo Garsija, jo balse pasigirdo sarkazmo gaidelės. — Neįsižeiskite, žinau, kad jūs FTB Smurtinių nusikaltimų analizės centre susiduriate su tikrai rimtais grobuonimis, bet juk čia LAPD Ypač žiaurių nusikaltimų skyrius. Norėčiau pabrėžti žodžius *ypač žiaurių*. Žmogaus pavidalo blogiu galima pavadinti kiekvieną žudiką, kurį teko gaudyti.

— Neįsižeiskite, — pamėgdžiodamas Garsijos toną atsiliepė Kenedis. — Ypač žiaurūs ar ne, patikėkite manimi, kai sakau, kad niekada neturėjote reikalų su tokiu žmogumi kaip Liusjenas Folteris. Niekas iš mūsų neturėjo... tik Robertas.

Garsijos dėmesys akimirksniu vėl nukrypo į Hanterį. Pastarąjį dešimtmetį LAPD Ypač žiaurių nusikaltimų skyriuje jie buvo partneriai.

— Ką tai reiškia, Robertai? Ar anksčiau tau yra tekę šį vyrą persekioti?

Regis, Hanteris pagaliau išsivadavo iš transą primenančios būsenos, kurioje skendėjo kelias pastarąsias sekundes, bet, užuot atsakęs Garsijai, kreipėsi į Kenedį:

— Kuriame kalėjime jis sėdėjo, Adrianai? — kalbėjo ramiu balsu, elgesys išliko nepakitęs. — Sakei, kad pabėgdamas

nužudė tris sargybinius ir du ligoninės slaugytojus. Kur buvo kalinamas?

Kenedis sudvejojo.

Hanteris kilstelėjo antakius.

— Li federaliniame maksimalaus saugumo kalėjime Vir-džinijoje, — atsakė Kenedis.

— *Maksimalaus saugumo* kalėjime? — Hanteris nužvelgė Kenedį nepatikliu žvilgsniu. — Ką jis veikė *tokiame* kalėjime?

Atsakymo nesulaukė.

— Liusjeno vieta — ypatingo saugumo kalėjime, — dėstė Hanteris. — Privalėjo būti visiškai izoliuotas. Kaip jis atsidūrė šioje įstaigoje?

Kenedis atsiduso ir nejaukiai pamindžikavo nuo kojos ant kojos.

— Adrianai, — spaudė Hanteris. — Kodėl Liusjenas buvo kalinamas maksimalaus, o ne ypatingo saugumo kalėjime?

Kenedis pakėlė akis ir sutiko Hanterio žvilgsnį.

— Nes norėjome laikyti jį kuo arčiau Kvantiko ir NSNAC, Robertai. Artimiausias federalinis ypatingo saugumo kalėjimas yra Kolorade.

Hanteriui nieko daugiau neberekėjo tikslintis. Kuo puikiausiai suprato, kodėl Kenedis norėjo laikyti Liusjeną Folterį netoli Kvantiko.

— Ir jis *buvo* izoliuotas, — Kenedis patikino Hanterį. — Visuomet buvo taip laikomas, nuo pat tos dienos, kai sučiupome. Net kai prireikė perkelti į ligoninę, — aiškiai supykęs Kenedis papurtė galvą. — Tiesiog nesuvokiu, kaip jam pavyko pasprukti. Gerai, gal ir ne ypatingo saugumo kalėjimas, bet vis tiek federalinė maksimalaus saugumo įstaiga. Negali labai paprastai ir iš tokios išstrukti. kažkas jam padėjo ir padarė didžiausią, akivaizdžiai paskutinę klaidą gyvenime. Išsiaiškinsi,

kaip Liusjenas sugebėjo ištrūkti ir asmeniškai užtikrinsiu, kad atsakingas asmuo už tai sumokėtų. Liusjenas turėjo būti...

— Koks skirtumas, kaip jam pavyko ištrūkti, Adrianai? — pertraukė Hanteris, pasiremdamas į stalo kraštą. — Ištrūko. Dingo... Pabėgęs tapo Teisingumo departamento ir JAV maršalų tarnybos atsakomybe. Neabejoju, kad kalėdamas maksimalaus saugumo įstaigoje diena iš dienos matė tuos pačius sargybinius, tiesa? Sargybinius, nešančius jam maistą, knygas, lydinčius į ligoninę ir panašiai.

— Taip, ir kas? — neatrodė, kad Kenedis suprato Hanterio mintį.

Šis išplėtė akis. Kenedžio naivumas akivaizdžiai nustebino.

— Juk kalbame ne apie eilinį serijinį žudiką, tiesa, Adrianai? Kalbame apie Liusjeną Folterį, ko gero, puikiausiai psichologiją išmanantį žudiką šioje žemėje. Ar norėtum spėti, kokia sritis jam sekėsi geriausiai? — Hanteris nelaukė atsakymo. — Hipnozė.

Kenedis akivaizdžiai skausmingai atsiduso.

— Tokiam žmogui kaip Liusjenas suteikėte galimybę kasdien matyti tą patį sargybinių, — tęsė Hanteris. — Galimybę kasdien su tuo pačiu sargybiniu kalbėtis. Galėjote iškart paduoti jam vienutės raktus ir užtaisytą ginklą.

— Į maksimalaus saugumo įstaigą jis buvo perkeltas vos prieš savaitę, — mėgino gintis Kenedis.

Hanteris į NSNAC direktorių pažvelgė tartum į nepažįstamą.

— Ar tave jau vargina demencija, ar tik bandai teisintis?

Kenedis sukando dantis. Labai nedaug žmonių išdrįstų tonu į jį kreiptis.

— Kiek laiko ekspertas užtrunka, kol užhipnotizuoja nieko neįtariantį subjektą, Adrianai? — karščiausi Hanteris. — Juk esi stebėjęs, kaip tai daroma, tiesa?

Kenedis nusuko akis žinodamas, kad Hanteris teisus.

— Girdėjau, kaip jūs kažką užsiminėte apie spąstus, — įsiterpė Garsija. — Kas ten vyko? Kokie spąstai?

— Nesu šimtu procentų įsitikinęs, — atsiliepė Kenedis, atsigręždamas į Garsiją. — Telefonu man pranešė, kad pabėgęs iš vienutės ir nužudęs keturis asmenis Liusjenas paspendė spąstus ligoninės kontrolės poste. Šie spąstai pražudė dar vieną sargybinį, šįryt, prabėgus maždaug pusvalandžiui nuo Liusjeno pabėgimo, atvykusį į savo pamainą. Šis sargybinis dar spėjo paspausti pavojaus mygtuką.

— O kokie ten buvo spąstai? — pakartojo Garsija. — Iš ko padaryti?

Kenedžio akys nuslydo į langą šalia Hanterio.

— Jei praversiu langą, ar galiu čia rūkyti?

— Ne, — atšovė Hanteris.

Kenedis nekantriai apsilaižė lūpas.

— Regis, Liusjenas panaudojo nupjautavamzdį dvylikto kalibro šautuvą, — galiausiai atsakė į Garsijos klausimą. — Taip pat žibintuvėlį ir nailoninę virvelę — lyg valą ar kažką panašaus.

— Valą? — nerimo Garsija.

— Netardykite, — supyko Kenedis. — Man sakė, kad vienas nailoninės virvelės galas kažkokiu būdu buvo pritvirtintas stalčiuje, kitas — prie šautuvo. Atidarius stalčių, už dėžių paslėptas šautuvas iššovė ir ištaškė sargybiniui galvą.

— Dieve! — pasibaisėjo Garsija.

— Vis dėlto, — pokalbiui vadovauti vėl ėmėsi Hanteris, — dabar ne tai svarbiausia, Adrianai. Jau nieko dėl to nebepadarysi, tegu Teisingumo departamentas ir Maršalų tarnyba dirba savo darbą. Kaip jau minėjau, dabar tai jų atsakomybė.

— Tu teisus, — sutiko Kenedis. — Liusjenas dabar jau Teisingumo departamento ir Maršalų tarnybos atsakomybė, bet ne tik jie ims ieškoti žudiko.